THE SHEPHERD OF ISRAEL

Subscription Price
$1.00 a Year.

JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor*

VOL. 35, No. 3
NOVEMBER, 1951

A Doctor of Philosophy Cries, "What Is Truth?"

By H. Koser

A Child of Abraham Who Has Found the Messiah

DR. SIGISMUND HEYNEMANN was born in Halberstadt, Germany, the oldest son of pious Jewish parents. In school he stood head and shoulders above the rest of the Jewish pupils. Quite often he was grieved that his teacher doubted whether his essays were written by himself. His school work is preserved. When he was but 11 years of age, he wrote down his own musings on the theories of noted scientists before and after Copernicus—thoughts which would have done honor to a student of 25 years of age.

As a college student of 15 years, he manifested great enthusiasm and splendid talent in the study of ancient classics. He found that the study of science, history and philosophy did not lead him away, but seemed to draw him closer to God.

Sigismund was a profound student of modern culture and at the same time a pious Jew and devoted Talmudist. Early in the morning and late at night he was found in the Synagogue giving himself to study and prayer. Modern culture, however, and Jewish Talmudism never remain bed-fellows very long. They soon parted company in his own life; and he started out on a raging sea of doubt, crying out, "Whom will God send to lead me out of this labyrinth?" Then he expressed hope that the field of philosophy would bring "The Light" his honest soul longed for.

It was in a hotel in Geneva that he first found a French New Testament. It lay on the table in his room. He picked it up and read the first and second chapters of Matthew, and then, being a student, decided to read the rest of the Book. He found it very interesting, but could not accept it as part of the Jewish religion.

As he continued in his studies and travels he found his convictions of integrity of the Pentateuch beginning to totter and the philosophy of Jehuda Halevi, based on the historical evidences of the Torah a fable. Solon, Lykurgus, Numa Pampilius and Moses seemed to him stars of the same constellation of olden times. He later wrote to a friend, "The law, the specialty of Judaism, is torn, and to continue the observance of it would mark me as a hypocrite. What else is left me of Judaism?"

He took up the doctrine of the resurrection, the penalty of the law, the hope in the coming of the Messiah, and arrived at the conclusion of Socrates: "I know that I do not know." "My head," he said, "pays homage to skepticism, but my heart to faith. My religion is morality, my divinity is the moral order of the world, the eternal law of harmony, of righteousness in nature and in the history of humanity, the world spirit."

But such convictions gave him no peace. The teachings of Spinoza caused him many anxious hours. He called that time, "The most agonizing days of my unripe philosophising." Finally he came to the conclusion, "I cannot live IN Judaism, in its faith, but I want to live FOR Judaism, for its national and political rights." This is the language of thousands of the best and most gifted of Jewish youths today.

He returned to Germany and continued his studies in his native city. Classic antiquity and theological questions, especially from a philosophical standpoint, absorbed his profound interest. It was his custom to write down his thoughts in short sketches and afterwards elaborate them into treatises. After re-reading the New Testament, he wrote an essay on "The relation between Judaism and Christianity."

As he continued in his search for truth, he cried, "Why don't I accept the teachings of Jesus? They are so real, and are true." Something within him warned him against this unheard of possibility and he was afraid of this conclusion as a sequence to his philosophical premises.

He studied the life of Christ in the Gospels, read books on His life as written by well-known rationalists; and yet he did not accept Him as other than a great Teacher. His life was full of discouragement, and at the age of 23, although he was known as one of the leading essayists of his time, he wrote, "Today I look back upon the third part of my life with little satisfaction. Regret for the past, hopelessness for the future, and sorrow from my lack of mental, moral and physical power and freshness. I see the best and approve it, but I follow the evil." He went to Leipzig where he tried to find satisfaction in the music of Sebastian Bach, but here, too, his soul found no rest.

Later in life, he became professor of old and modern languages in the City College. His mother came to live with him after the death of his father, and his home life was typically Jewish. It was here that he first came face to face with a believer in the Lord Jesus Christ. As they engaged in the discussion of the Word of God, Heynemann, for all his education, became quite agitated, and ordered the visitor from his home. His mother hearing the commotion and coming into the room, inquired what was wrong. Heynemann stated, "This man dares to tell me that I should accept the Lord Jesus Christ who he claims to be our Messiah!" As he showed the missionary the door, and almost shoved him down the steps, the latter turned to Heynemann and said, "I've read your writings and know you are searching for the Truth. I believe some day you will realize that the Lord Jesus Christ is the Truth, the Way and the Life."

Do Christians Worship Three Gods?

This false accusation has been hurled at Christians by our Jewish rabbis for centuries. Is it true? Is "Monotheism" a Jewish doctrine, or is it of pagan origin? What does E-chod mean anyway? Do you really want to know the answers to these questions? Send 5¢ in stamps and ask for our brochure entitled, "Do Christians Worship Three Gods?"

THE SHEPHERD OF ISRAEL, 236 West 72d St., New York 23, N. Y.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.
PRINTED IN U.S.A.

One day as Sigismund was on his way to the Railroad Station the words of the Psalmist rang through his hungry heart, and he cried,

> When shall I come and appear before God? Why art thou cast down, O my soul? and why art thou disquieted within me? O send out Thy light and THY TRUTH; let them lead me: let them bring me unto Thy holy hill (Psalm 42:2,11; 43:3).

It seemed that over and over again the words, "What is Truth?" kept ringing through his ears. When he reached his home that evening, he took out the New Testament, and turning to John 1:17 read,

> For the law was given by Moses, but grace and TRUTH came by Jesus Christ.

Crying unto the Lord, "Open Thou mine eyes. Reveal to me Thy TRUTH," he opened the Hebrew Bible. It opened at Isaiah 33:17,

> Thine eyes shall see the King in his beauty: they shall behold a land that reacheth afar.

As he continued to read and pray, his eyes were opened to the Truth; and he saw that this very same Jesus, which had been rejected by his people, and by his nation, was the Promised One, the Messiah of Israel.

He wrote in one of his essays, "The knowledge of Truth is not immediately connected with art and science, as it is also given to all men as a common possession without the accompaniment of art and science. For it does not spring from knowledge, but from conscience; not from self-effort, but from yielding to God through faith in the Messiah whom God sent to die to redeem mankind from eternal damnation. Truth is indeed exclusive and intolerant against error, but *she is wide-hearted* and patient with men in error, for truth is God's and God is love."

Acceptance of the Lord Jesus Christ as the Messiah is the accomplishment of the Old Judaism of Moses and the Prophets. It is a grave error when we Jews, who claim to love God, think that the messengers or missionaries who want to tell us of the Good News of the Messiah, are trying to induce us into apostasy. The separation between Israel and God is not caused by the faith in the Lord Jesus Christ; this separation is caused by sin in the heart of Jew and Gentile alike.

> Your sins have separated between you and your God (Isaiah 59:2).

> He will redeem Israel from all his sin (Psalm 130:8).

> And I will move all nations and the (chemdath kol hagoyim), the pleasure, the longing of all nations shall come (Haggai 2:7).

That redemption is to be accomplished through the substitutionary suffering and death of the Just One, who bears the sins of the people as plainly stated in the 53rd chapter of Isaiah. For through his own moral effort no man is able to overcome the deep-rooted sin of the human nature. This is irrefutably taught in the history of human experience. The only perfect and Just One is the Son of God, the Lord Jesus Christ, our Messiah. Through His sufferings and death He has redeemed the world from sin and man from eternal death.

Redemption was to be brought by the Messiah. This was the longing and the glorious hope of Judaism, and this hope is not yet dead even today. This redemption, Jesus Christ has accomplished.

Dear Friend, as you read this testimony from the heart of a Jewish man who was a scientist, philosopher, a man of wealth and position, you will see that it is not education, not knoweldge, not wealth, that brings peace of mind and of heart—none of these things can bring it. It is only when we acknowledge ourselves as sinners, in need of a Saviour, and accept the Atonement God has made for us—the Blood of the Lord Jesus Christ, the Perfect Lamb of God—that we can find the peace that the world cannot give nor take away.

It Is Written

A Ruler Came by Night

Now there was a man of the Pharisees, named Nicodemus, a ruler of the Jews: the same came unto him (the Messiah) by night, and said to him, Rabbi, we know that thou art a teacher come from God; for no man can do these signs that thou doest, except God be with him.

Jesus answered and said unto him, Verily, verily I say unto thee, Except a man be born anew, he cannot see the kingdom of God.

Nicodemus said unto him, How can a man be born when he is old? Can he enter a second time into his mother's womb, and be born?.

Jesus answered, Verily, verily I say unto thee, Except a man be born of water and of the Spirit, he cannot enter into the kingdom of God. That which is born of the flesh is flesh; and that which is born of the Spirit is spirit. Marvel not that I said unto thee, ye must be born anew. The wind bloweth where it listeth, and thou hearest the voice thereof, but knoweth not whence it cometh, and wither it goeth: so is every one that is born of the Spirit.

Nicodemus answered and said unto him; how can these things be?

Jesus answered and said unto him; art thou the teacher of Israel and understandest not these things? Verily, verily, I say unto thee; we speak that we do know, and bear witness of that we have seen, and ye receive not our witness. If I told you earthly things, and ye believe not, how shall ye believe, if I tell you heavenly things? And no man hath ascended into heaven, but he that descended out of heaven, even the Son of man, which is in heaven. And as Moses lifted up the serpent in the wilderness even so must the Son of man be lifted up: that whosoever believeth may in him have eternal life. For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth in him should not perish, but have everlasting life. For God sent not his Son into the world to condemn the world; but that the world through him might be saved. He that believeth on him is not condemned: but he that believeth not is condemned already, because he hath not believed in the name of the only begotten Son of God. And this is the condemnation, that light is come into the world, and men loved darkness rather than light, because their deeds were evil. For every one that doeth evil hateth the light, neither cometh to the light, lest his deeds should be reproved. But he that doeth truth cometh to the light, that his deeds may be made manifest, that they are wrought in God (John 3:1-21).

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

Established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS

LEOPOLD COHN MEMORIAL BLDG.

236 WEST 72nd STREET
NEW YORK 23, N. Y.

COME TO OUR MEETINGS

AT 27 THROOP AVENUE, BROOKLYN

Tuesday 7:45 P.M.—Adult Bible Class
Friday 7:45 P.M.—Gospel Meeting

AT 236 WEST 72nd ST., NEW YORK

Sunday 4:00 P.M.—Gospel Meeting

Other Meetings at Coney Island

VISIT OUR OTHER MISSIONS

Coney Island, N. Y.: 3116 Neptune Avenue. **Pittsburgh, Pa.:** 5808 Beacon Street. **Philadelphia, Pa.:** 717 Walnut Street. **Los Angeles, Calif.:** 2nd and St. Louis Aves. **Des Moines, Iowa:** 501 College Avenue. **Denver, Col.:** 3130 Milwaukee Street. **Columbus, Ohio:** 187 Glencoe Road. **Austin, Texas:** 306 E. 14th Street. **Montreal, Quebec, Canada:** 357 Laurier Avenue West. **Hamilton, Ontario, Canada:** 39 King William Street.

סקיצען, וועלכע ער האָט שפּעטער אויסגעאַרבייט אין לענגערע עסייען. דעמאָלט האָט ער נאָכאַמאָל דורך געלעזן דעם נייען טעסטאַמענט און געשריבן דעם טראַקטאַט: „די בעציהונג פונ'ם אידנטום צום קריסטענטום.״

נאָך אימער ווייטער האָט ער געזוכט דעם אמת. דאַן איז צו איהם די פראַגע געקומען:— „פאַרוואָס נעהם איך נישט אָן די לעהרע פון ישוע? זי איז דאָך אַזוי רעאַל, און אַזוי אמת!״ עפּעס אָבער האָט איהם געוואָרנט און נישט צוגעלאָזט אויס־פיהרען דיזן פּלאַן. מורא האָט ער געהאָט פאַר דעם פּרייז ער האָט געוואוסט ער וועט מוזן באַצאָהלן קומענדיג ארויס אָפן פאַר ישוע המשיח.

נישט נאָר האָט ער זיך באַקאַנט געמאַכט מיט דער געשיכטע פון לעבן פון ישוע הנצרי ווי עס איז באַשריבן געוואָרן אין ברית חדשה. ער האָט אויך געלייענט אַנדערע ביכער וועגן ישוע וואָס זיינען פאַרפאַסט געוואָרן פון באַוואוסטע ראַציאָ־נאַליסטן. דאָס אָבער האָט נאָר רעזולטירט אין זיין אָנעהמען ישוע'ן אַלץ אַ גרויסן לעהרער און נביא, און נישט קענען געלערנט אַלץ זיין ערלייזער. דער־פאַר איז זיין לעבן געווען פול פון ענטמוטיגונגען, און אַם ענדע פון זיין 23טען יאָהר, חאָטש ער איז שוין בעריהמט געווען אַלץ איינער פון די בעסטע עסייאיסטן פון זיינער צייט, האָט ער אַזוי געשריבן: „היינט קוק איך צוריק אויף דעם דריטן טייל פון מיין לעבן מיט קליינער בעפרידיגונג. מיט בע־דויערן וועגן דער פאַרגאַנגענהייט, אָהן האָפנונג פאַר דער צוקונפט, און מיט לייד פאַר מיין מאַנגעל פון גייסטיגע, מאָראַלישע, און פיזיקאַלישע פרישקייט. איך קאָן זעהן דאָס בעסטע און שטים איין דערמיט, און דאָך פאָלג איך דאָס שלעכטע.״

אויך קיין לייפּציג איז ער געפאָהרן וואו ער האָט געזוכט באַפרידיגונג אין דער מוזיק פון יאָהאַן סעבאַסטיאַן באַך. אָבער דאָס אויך האָט איהם נישט פאַרשאַפט דאָס וואָס ער האָט געזוכט. זיין נשמה איז נאָך אימער געבליבן לעדיג.

ער איז געוואָרן אַ פּראָפעסאָר פון אַלטע און מאָדערנע שפּראַכן אין דעם קאָלעדזש פון זיינער היימשטאָדט. מיט איהם איז זיינע מוטער געקומען וואוינען נאָכ'ן טויט פון זיין פאָטער. ער האָט גע־פיהרט אַ פרום אידיש הויז. דאָרט אָבער איז עס געווען ווען ער צום ערשטן מאָל איז אין בעריהרונג געקומען מיט אַ גלייביגן אין ישוע המשיח.

ווען דער מיסיאָנער איז אַריינגעטרעטן אין זיין הויז האָט זיך באַלד אָנגעהויבן אַ דיסקוסיע וועגן דעם דבר אלהים און די נבואות וואָס באַציהן זיך אויפ'ן משיח. דאָס אָבער האָט דעם יונגן פּראָ־פעסאָר אַזוי אויפגערעגט, אַז ער האָט זיין בעזוכער געהייסן ארויס פון זיין שטוב. זיינע מוטער הערנ־דיג דעם געפּאָלטער איז מיט אַנגסט אַרויסגעקומען פרעגענדיג פאַרוואָס איהר זוהן שרייט אַזוי. האָט ער געענטפערט: „דערדאָזיגער מענטש וואָגט אַריינצוקומען צו מיר אין שטוב און מיר איינרעדן אַז איך זאָל אָנעהמען ישוע'ן, אַלץ מיין משיח!״

בעת אָבער ער האָט דעם מיסיאָנער געוויזן די טיהר און איהם כמעט אַרונטער געוואָרפן די טרעפּ, האָט זיך דער אַנדערער צו איהם געווענדט און געזאָגט: „איך האָב געלייענט אייערע שריפטן און ווייס אַז איהר זוכט דעם אמת. איך גלויב אַז ס'וועט קומען דער טאָג ווען איהר וועט אויסגע־פינען אַז נאָר ישוע איז דער וועג, דער אמת, און דאָס לעבן.״

געהנדיג אַמאָל צו דער באַהן־סטאַנציע אין זיין שטאָדט, זיינען איהם די פאָלגענדע ווערטער פון תהילים אין געדאַנקן געקומען:

> ווען וועל איך קומען און זיך ווייזן פאַר גאָט? וואָס ביזטו געבויגן מיין זעל, און ביסט אונרוהיג אין מיר? שיק אַרויס דיין ליכט און דיין אמת, מעגן זיי מיך פיהרן, מעגן זיי מיך ברענגן צו דיין הייליגן באַרג. (תהילים מ״ב: 2, 11; מ״ג: 3).

די פראַגע „וואָס איז דער אמת״, איז תמיד גע־קלונגען אין זיינע אויערן. געקומען אַהיים פון דער באַהן־סטאַנציע האָט ער גענומען דעם ברית חדשה, איהם אויפגעמאַכט אויף די פאָלגענדע מערקוויר־דיגע ווערטער:

> ווייל די תורה איז געגעבן געוואָרן פון משה אָבער חסד ואמת זיינען געקומען דורך ישוע המשיח (יוחנן א׳: 17).

מיט געבעט האָט ער זיין האַרץ אויפגעהויבן צו גאָט. „אַ גאָט״ האָט ער געשריען „עפן מיינע אויגן. אַנטפּלעק צו מיר דיין אמת״. און זוכנדיג ווייטער אין דער שריפט האָט ער דערזעהן די פאָלגענדע נבואה אין ספר ישעיה:

> דיינע אויגן וועלן זעהן דעם מלך אין זיינער שיינקייט; זיי וועלן זעהן דאָס ווייטע לאַנד (ישעיה ל״ג: 17).

נאָך ווייטער האָט ער געזוכט אין דער שריפט און געבעטן צו גאָט, ער זאָל באַלייכטן זיינע אויגן, און פּלעצליך זענען זיינע אויגן טאַקע געעפענט געוואָרן! מיט אַמאָל איז עס קלאָר געוואָרן צו איהם אַז דער זעלביגער ישוע, וועלכער איז פאַרוואָרפן געוואָרן פון פאָלק, איז באמת געווען דער פאַר־שפּראָכענער משיח ישראל!

אין איינעם פון זיינע עסייען האָט ער דערפון אַזוי געשריבן: „די ערקענטניס פון אמת איז נישט ענג פערבונדן מיט קונסט אָדער וויסענשאַפט. צו אַלע מענטשן איז געגעבן די מעגליכקייט זיי זאָלן דערגרייכן דעם אמת. נישט נויטווענדיג איז עס אַז איינער מוז צוערשט זיין געבילדעט אין קונסט אָדער וויסענשאַפט. נישט פון וויסענשאַפט קומט דער אמת זאָנדערן פון געוויסן; נישט דורך זעלבסט אנשטרענגונג זאָנדערן דורך געהאָרכזאַם צום ווילן פון גאָט און דורך גלויבן אין משיח, וועמען גאָט האָט געשיקט ער זאָל ערלייזן די מענטשהייט פון פערלוסט און טויט. אמת קאָן נישט וואוינען צו־זאַמען מיט פאַלשקייט. אינטאָלעראַנט איז זי געגן פאַלשקייט. אָבער געדולדיג און פריינדליך צו אַלע מענטשן וואָס ליבן זי. אַלע לאַדט זי איין זיי זאָלן האָבן אַ טייל אין איהר. גאָט איז אמת, און ער ליבט די גאַנצע וועלט.

דאָס אָנעהמען פון ישוע אַלץ דער משיח איז די ערפילונג פון אַלעס וואָס דער אמת'דיגער אידנ־טום פון משה און די נביאים באַדייט. עס איז אַ גרויסער טעות צו דענקן אַז די מיסיאָנערן וואָס פרעדיגן די בשורה טובה פון משיח ווילן אַז אידן זאָלן אַוועקגעהן פון ריכטיגן וועג. נישט ווען אידן נעהמען אָן דעם משיח ווערן זיי משומדים, זאָנדערן ווען זיי פאַלן אין זינד און אומגלויבן. די גרעסטע זינד פון אומגלויבן איז ווען מענטשן פאַרוואַרפן דעם משיח, דעם בן אלהים, וועמען גאָט האָט גע־שיקט צו דערלייזן די וועלט.

זינד טיילט דעם מענטשן אָפּ פון גאָט, ווי דער נביא ישעיה זאָגט (נ״ט: 2):

> אייערע זינד האָט אייך אָפּגעשידן פון גאָט.

> ער וועט דערלייזן ישראל פון אַלע זיינע זינד (תהילים ק״ל: 8).

> איך וועל אויפרעגן אַלע נאַציעס, און דאָס פאַר־לאַנגן פון אַלע נאַציעס וועט קומען (חגי ב׳: 7).

דידאָזיגע ערלייזונג איז פאָלבראַכט געוואָרן דורך'ן קרבן פון אומשולדיגן און גערעכטן זוהן פון גאָט. דער נביא ישעיה ריידט וועגן איהם אין קאַפּיטל נ״ג פון זיין בוך. דאָרט ווערט ער באַ־שריבן אַלץ דער שה וואָס ווערט געפיהרט צור שלאַכטונג. דער מענטש מיט זיינער אייגענען קראַפט קאָן נישט איבערווינדן די טיף־איינגע־וואָרצעלטע זינד אין זיינער נאַטור. אונזערע איי־גענע ערפאַהרונג לערנט אונז דאָס. אָבער דורך דעם משיח'ס ליידן אויפ'ן קרייץ איז די מענטשהייט דערלייזט און באַפרייט געוואָרן פון דער מאַכט פון טויט.

דידאָזיגע ערלייזונג דורכ'ן משיח איז געווען די האָפנונג און פאַרלאַנג פון אידנטום. דידאָזיגע האָפ־נונג איז נאָך אצינד לעבעדיג אין ישראל. דער משיח איז די ערפילונג פון דיזער האָפנונג.

מיין ליבער פריינד, בעת דו לייענסט דעמדאָזיגן עדות, וואָס קומט פון האַרצן פון אַ אידן וואָס איז אויך אַ וויסענשאַפטסמאַן, אַ פילאָזאָף, און אַ מאַן פון רייכטום און פּאָזיציע, וועסטו פערשטעהן אַז נישט בילדונג אָדער וויסענשאַפט אָדער רייכטום קאָנען געבן שלום אין האַרץ פון אַ מענטשן. נאָר די ערקענטניס אַז מיר זיינען זינדער וואָס באַ־דאַרפן אַן ערלייזער, און וואָס נעהמען אָן גאָט'ס פאַרגעבונג דורכ'ן בלוט פון משיח, דעם שה תמים וואָס גאָט האָט פאַרבאַרייט, נאָר אין איהם אַליין קאָנען מיר געפינען דעם שלום וואָס די וועלט קאָן נישט געבן און אויך נישט אַוועקנעהמען.

פאַרוואָס גלויבען מיר אידען, דעם נייעם טעסטאמענט?

זעה, טעג קומען, זאָגט גאָט, און איך וועל שליסען מיט דעם הויז פון ישראל און מיט דעם הויז פון יהודה אַ ברית חדשה—אַ נייעם בונד (אָדער טעסטאמענט). נישט ווי דער בונד, וואָס איך האָב געשלאָסען מיט זייערע עלטערען אין דעם טאָג ווען איך האָב אָנגענומען זייערע האַנד זיי אַרויס־פיהרען פון דעם לאַנד מצרים, וואָס זיי האָבען צושטערט מיין בונד כאָטש איך בין שוין געווען זייער מאַן, זאָגט גאָט. נאָר דאָס איז דער בונד (אָדער טעסטאַמענט), וועלכען איך וועל שליי־סען מיט דעם הויז פון ישראל נאָך יענע טעג, זאָגט גאָט, איך וועל גיבען מיין תורה אין זיי, און אויף זייער האַרץ וועל איך זי שרייבען, און איך וועל זיין זייער גאָט, און זיי וועלען זיין מיין פאָלק. (ירמיה ל׳א:32־30).

א דאָקטאָר פון פילאָזאָפיע שרייבט "וואָס איז אמת"

אנכי הוא הרועה הטוב
יוחנן י׳ 11

רעה ישראל

א מאָנאַטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל
דעם אמת׳דינען משיח

The Shepherd of Israel

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE
OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

והקמתי עליהם רעה אחד
יחזקאל ל״ד, 23

Subscription Price
$1.00 a Year.

JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor*

VOL. 35, No. 3
NOVEMBER, 1951

אַ דאָקטאָר פון פילאָזאָפיע שרייבט, "וואָס איז דער אמת"?

פון ה. קאָזער

א קינד פון אברהם וועלכער האָט געפונען דעם משיח

דר. זיגיסמונד היינעמאַן איז געבוירן געוואָרן אין האַלבערשטאַד, דייטשלאַנד, פון פרומע אידישע עלטערן. אין חדר איז ער געווען דער קליגסטער שטודענט פון אַלע אַנדערע בחורים. געערגערט האָט ער זיך עפּטערס ווייל זיין רבי האָט איהם חושד געווען אַז די עססייען וואָס דער קליינער אינגל האָט צו איהם געבראַכט, זיינען געשריבן געוואָרן פון אַנדערע וואָס זיינען געווען פיל עלטער פון איהם. מע קאָן אפילו אַצינד זעהן פון זיין שול־אַרבייט, וואָס איז פּרעזערווירט געוואָרן, וואָס פאַר אַ שאַרפן קאָפּ ער האָט נאָך אַלץ קינד געהאַט.

ווען עלף יאָהר אַלט, האָט ער שוין אָנגעהויבן אַנידערצושרייבן זיינע געדאַנקן אין אַ בוך איבער די טעאָריען פון באַוואוסטע וויסנשאַפטסמענטשן פון די פּעריאָדן איידער קאָפּערניקוס און נאָך זיינער צייט. אַזוי טיף זענען די דאָזיגע געדאַנקן זיינע געווען אַז זיי וואָלטן כבוד אָנגעטאָן שטודענטן 15 יאָהר עלטער פון איהם.

אַ פּופּצען יעהריגער האָט ער שוין באַוויזן גרויסע בעגייסטערונג און טאַלאַנט אין דעם שטודיאום פון די אַלטע קלאַסיקער. איבערצייגט איז ער געווען אַז זיין לערנען וויסענשאַפט, היסטאָריע און פילאָזאָפיע האָט איהם נישט אַוועקגעפיהרט פון זיין גלויבן אין גאָט, זאָנדערן האָט איהם נאָהענטער געבראַכט צו איהם.

אַ גרויסער ליבהאַבער איז דער יונגער זיגיסמונד געווען אויך פון דער מאָדערנער קולטור. צו דער־זעלביגן צייט איז ער אָבער געבליבן אַן איבער־געבענער שטודענט פון תלמוד. פריה און שפּעט האָט מען איהם געקאָנט זעהן אין דער סינאַגאָג זיך באַשעפטיגן מיט אידישע ספרים און מיט תפילה טהון. באַלד אָבער האָט ער פאַרשטאַנען אַז עס איז אונמעגליך צוויי זאַכן צוזאַמען צוהאַלטן וואָס זיינען זיך סותר איינער געגן אַנדערן. די מאָדערנע וויסענשאַפט האָט זיך באַלד אָפּגעשידן פון תלמוד און דער יונגער שטודענט האָט אָנגע־הויבן צו צווייפעלן אין אַלצדינג.

„ווער וועט גאָט שיקן ער זאָל מיך אַרויס־פיהרן פון דעמדאָזיגן לאַבערינט?״ האָט ער זיך געפרעגט. אָבער ווייטער האָט ער זיך פאַרטיפט אין פילאָזאָפיע, דענקענדיג אַז פיליכט אָטדאָ וועט ער געפינען דעם ענטפער צו זיינער פראַגע. אָבער זיינע ערוואַרטונג איז נישט דערפילט געוואָרן.

געפאָהרן איז ער קיין גענף, שווייץ, און דאָרט אין אַ האָטעל האָט ער צוערשט דערזעהן דעם ברית חדשה, אָדער דעם נייען טעסטאַמענט. ער איז געלעגן אָפן אויפ׳ן טיש אין זיין צימער. זיגיסמונד האָט איהם גענומען אין האַנט און דורכגעלעזן די ערשטע צוויי קאַפּיטעלן. און אַזאַ גרויסן איינדרוק האָט עס אויף איהם געמאַכט אַז ער האָט בעשלאָסן איהם גאַנץ דורך צו לעזן ביז צום סוף. דאָך, אַב־גלייך ער איז געווען איבעראַשט איבער די שעהנ־קייט און טיפקייט פון ישוע׳ס לעהרע און קאַראַק־טער, האָט ער דעמאָלט נישט געפיהלט אַז ער קאָן אָנעהמען דעם ברית חדשה אַלץ אַ טייל פון דער אידישער רעליגיע.

נאָך שפּעטער, אַלץ רעזולטאַט פון זיין ווייטערן אַרומרייזן און פילאָזאָפישן גריבעלן, האָט ער אָנ־געהויבן צו צווייפעלן אפילו אין תורת משה. די גאַנצע יהודה הלוי׳ס פילאָזאָפיע, וואָס האָט גע־שטרעבט צו באַגרינדן דעם אמת פון דער תורה אויף היסטאָרישע בעווייזע, האָט זיך אויסגעלאָזט פאַר איהם ווי נאָר אַ פּוסטער חלום. משה איז ביי איהם געוואָרן אַ מענטש ווי ליקורגוס און נומאַ פּאָמפּיליאוס און אַנדערע געזעצגעבערס, שטערן נאָר פון דערזעלבן קאָנסטעלאַציע. די אידישע רעליגיע איז ביי איהם געווען פּונקט אַזוי גוט און אמת ווי אַלע אַנדערע רעליגיעס.

אָבער דידאָזיגע איבערצייגונג האָבן איהם קיין שלום נישט פאַרשאַפט; אויך נישט די לעהרע פון שפּינאָזאַ. פון איהר, האָט היינעמאַן ערקליירט, האָט ער פיל עגמת נפש געהאַט. גערופן האָט ער די ערפאַהרונג פון יענער פּעריאָדע פון זיין לעבן „די ערגסטע צרות׳דיגע טעג פון מיינע אומרייפן פילאָזאָפיע.״

צום סוף איז ער געקומען צום פאָלגענדן באַ־שלוס „אויב איך קאָן נישט לעבן אין גלויבן פון אידנטום, קאָן איך דאָך לעבן אין אינטערעס פון אידנטום. איך קאָן ווידמען מיין לעבן פאַר די נאַציאָנאַלע, פּאָליטישע און סאָציאַלע רעכטע פון מיין פאָלק.״ דאָס זיינען געווען זיינע רייד, און אויך די רייד פון טויזענדע אַנדערע פון די בעסטע און העכסטבעגאַבטעסטע אידישע יונגע לייט פון יענע און איצטיגע טעג.

צוריקגעקעהרט קיין דייטשלאַנד האָט ער פאָרט־געזעצט זיין שטודיאום אין האַלבערשטאַד, וואו ער איז געבוירן געוואָרן. דאָס קלאַסישע אַלטערטום און טעאָלאָגישע פראַגן האָבן נאָך אימער באַ־שעפטיגט זיינען גייסט. געוועהנט האָט ער זיך נידערצושרייבן זיינע באַטראַכטונגן אין קורצע

„די תורה, די שפּעציאַליטעט פון אידנטום איז געוואָרן צעריסן!״ האָט ער זיך שפּעטער באַקלאָגט צו אַ פריינד, „און אַ מענטש וואָס האַלט זיך ווייטער מיט איהר איז נישט אַנדערש ווי נאָר אַ היפּאָקריט. גאָר נישט איז איבערגעבליבן פאַר מיר פון אידנטום!״

וועגן די פאַרשידענע פּרינציפּיען פון אידנטום, ווי צום ביישפּיל די לעהרע פון תחית המתים, די שטראָף און באַלוינונג פאַר שלעכטע און גוטע מעשים, און די האָפנונג פון משיח׳ס קומען, איז ער צור איבערצייגונג געקומען אַז סאָקראַטעס איז געווען גערעכט ווען ער האָט געזאָגט: „איך וויים אַז איך וויים נישט.״ טרויריג האָט דער יונגער דענקער באַקענט צו אַ פריינד: „מיין קאָפּ גיט כבוד צום צווייפעל, אָבער מיין האַרץ צום גלויבן. פון אַצינד אָן איז מאָראַליטעט מיין רעליגיע. די מאָראַלישע פיהרונג פון דער וועלט איז מיין גאָט. מיט בעוואונדערונג און געבעט שטעה איך פאַר דעם אייביגן געזעץ פון האַרמאָניע, פון גערעכטיג־קייט אין דער נאַטור און אין דער געשיכטע פון דער מענטשהייט, און פאַר דעם וועלטגייסט.״

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.
PRINTED IN U.S.A.